

Những Ngày Vui

Ở Nam Cali.

Châu-Hà

Ngày July 4/2013, lễ Độc Lập của Hoa Kỳ, gần chiều tối, ngoài sân nhà tôi tiếng pháo chào mừng nổ liên tục, trong nhà vợ chồng già chuẩn bị vali cho ngày mai, sáng thứ sáu July 5, lên đường đi Nam Cali sớm, lúc 4 giờ sáng.

Mua vé máy bay chuẩn bị trước 3 tháng, gần ngày đi, hotel gọi phon cancel (bãi bỏ) phòng, vì hệ thống đường nước sao đó, tôi vội vàng tìm chị bạn cùng nghề ngày trước, gọi phon xin ở tạm 3 ngày, vợ chồng bạn vui vẻ đồng ý ngay, qua nhà hàng xóm nhắn nhờ giúp kéo cái thùng rác vào nhà dùm, vì mỗi sáng thứ sáu là ngày đổ rác trong khu tôi ở, bà hàng xóm Ô Kê đồng ý giúp.

Sáng sớm Thứ Sáu, đúng ngày lên đường, bạn của chồng chở giúp ra Portland airport, trong lúc chờ bạn đến, anh chồng sắp xếp lại vali, sang từ vali nhỏ qua vali lớn, tôi không đồng ý vì đã xong đầu vào đây rồi, anh gắt gỏng la tôi, tại sao mất 20 đôla cho vali gửi hành lý... mà không chịu chung vào một vali cho khoẻ, không cần phải xách tay... Theo ý của anh cho được việc để anh vui vẻ, tôi nói ÔKê Ô Kê...

Bạn đến đón đúng giờ, anh chồng vội vàng xô đôi san-dal, nhưng anh mang đôi vớ to đùng khiến chân xô vào san-dal hoài chưa xong, tôi nói “đi-giai-nơ” đã sáng chế ra san-dal cho mùa Hè nên không cần đi vớ nữa... anh lờm tôi nói: “Tất cả người Mỹ đều cũng mang vớ như tôi, bà đừng lăm chuyện”... tôi nói ÔKê ÔKê...

Khi đến John Wayne Airport, Santa Ana, tôi không còn thấy đôi vớ ở chân của chàng nữa. May quá dù sao anh chồng cũng biết đi tìm đôi vớ Cali thời tiết nóng và cũng biết “nghe lời” bà vợ già...

Trong khi chàng đến parking để lấy xe mượn, tôi sắp xếp quà tặng gia đình người bạn thân, tìm một hộp nhựa trong đó có một cái bánh chưng và 20 cái bánh ích lá gai, tìm hoài hông thấy... Thì ra là lúc anh xếp từ vali nhỏ qua vali lớn, đã để lại ở nhà rồi! Tiếc quá, tiếc công hơn tiếc của, vì làm bánh gai nhiều công lắm, rửa lá, hầm lá, xay lá nhuyễn ra, trộn bột, rửa và lau lá chuối, nhân thì phải cắt mút bí trộn chung với nhân đậu xanh và dừa bào,... mà đậu xanh phải xào lên cho xấp xướt để nhân không bị khô, khi cắn miếng bánh, nhân không rớt rời ra... và cả cái khuôn bánh chưng mà anh chồng đã đóng sẵn, cái khung vuông vắn, gỗ đẹp, với những lời chỉ dẫn làm sao xếp lá vào khuôn bánh cho đẹp...tất cả các vật dụng kể trên đều bị ở lại nhà, vì chàng không chịu cho chúng lên máy bay cùng với vợ.

Đây là một nét khác biệt khá ... không dễ thương giữa nam và nữ, khi ra đi, dù đi du lịch hay thăm bạn bè thì phụ nữ chúng tôi luôn muốn “mang theo quê hương”, còn các anh, ngay từ khi bước chân vào đời thì hai vai đã nặng nhiệm vụ nên hành trang nhẹ nhàng chỉ có 3 thứ, không phải “3 thứ lằng nhằng” như của cụ Tú Xương, mà là một ba-lô, một cây súng và những viên đạn, súng

Sóng Thần

là vợ, đàn là con “ra đi không vương thê nhi”, đơn giản có thể nhưng là đầy đủ tất cả. “Tật” cũ đã quen rồi nên ngày nay mỗi khi đi đâu thì trong đầu, trong tim các anh là cả một kho kỷ niệm quý báu đem tặng cho nhau. Một kho quý báu tình 4 chữ, chồng tôi thường hãnh diện nói thế, 4 chữ đó là TQLC, nhưng đôi lúc, khi ông “xã xệ” tôi gắt gỏng, khó tính, bắt bẻ phải trái, dở quần áo cũ tìm mảnh vá để chê tài vá may của tôi thì tôi chọc quẻ lại anh là tình 4 chữ CLQT (cự lộn quá thế!)

Chàng của tôi cũng thế, không muốn vợ vất vả nên chàng vất lại tất cả “quê hương” của tôi. Tại chồng hay tại tôi ý lại vào chồng? Tôi không kiểm soát lại cho kỹ, thôi thì lỗi tại tôi, lỗi tại tôi vậy. Lại thêm một bài học..kinh nghiệm cho lần sau...

Chàng lái xe có GPS, còn tui có tờ giấy ghi sẵn tên đường, nơi nào quẹo trái, quẹo phải. Nhìn vào tờ giấy và tai tui nghe rõ tiếng nói trên máy GPS là lelf, lelf, turn lelf ...73 North...vậy mà anh lái vào hướng right, nhưng rồi sau một hồi lúng túng, chàng U Turn tìm lại hướng 73 North cũng xong.

Tui hiểu anh, vì anh là pháo thủ, anh là lính Pháo Binh trong binh chủng TQLC, tui hiểu anh, những tiếng nổ năm xưa đã khiến tai anh... nên tui nhẹ nhàng nhắc anh hãy lên hết kính xe cho kín, vì tiếng ồn ngoài freeway sẽ làm khó nghe tiếng chỉ dẫn qua máy GPS.

Anh chồng lúc này tự tin hơn, lái xe rất vững, còn tui gọi phen cho bạn học cũ năm xưa đến tiệm mì cùng nhau hàn huyên tâm sự. Chồng lại la la gắt gỏng:

— “Sao hồng nói địa chỉ tiệm mì ở đâu, cho bạn biết?”

— O kia, Cali, đây là «thỏ địa» của bạn tui mà, nói tên tiệm và con đường là bạn đã biết rồi, mà bạn đâu có hỏi địa chỉ tui đâu mà nói...”

Vậy đó, hai đứa già “gây lộn”... bắt đầu... mệt... mệt rồi, nhưng hình như vợ chồng già mà thiếu “gây lộn” là đời thiếu vui, thiếu “gây” như thiếu vắng nhân tình.

Ra khỏi tiệm mì, chúng tôi cùng về nhà bạn học năm xưa, vừa vào nhà anh chị bạn là tôi xin đi

ngay 60 cái chĩa giò (đem qua cho con gái đang học ở Riverside) để vào tủ đá ngay. Gặp nhau tâm sự cùng anh chị bạn một lúc, sắp xếp vali vào phòng mà anh chị đã sẵn sàng cho vợ chồng tôi ở tạm rồi sau đó chồng đi đường chồng, tui đi đường tui.

Chồng đi gặp bạn cùng đơn vị TQLC cho ngày Đại Hội năm nay, 7/2013. Tui cùng cô bạn học năm xưa đến nhà em gái bà con bạn Di của tui, người em bị bại liệt ngồi một chỗ từ hai năm qua, nhìn em mà không cầm được nước mắt, sao tui dễ mũi lòng quá?

Tạm biệt người em, hai đứa tui về lại nhà anh chị bạn đồng nghiệp năm xưa, nhắc chuyện cũ, chuyện “nhà giáo một thời nhếch nhác”, chuyện thầy giáo “tháo giày”, chuyện “mát dậy”, chuyện ngày lãnh “nhu yếu phẩm” hàng tháng. Nhắc lại chuyện cũ, ai bóc thăm được miếng thịt là mừng húm, nếu trúng miếng mỡ thì để làm gì nhỉ? Có thịt cá trúng gà vịt gì đâu mà chiêm! Hỏi cả lớp nhà em nào có cái phễu? Cả lớp im lặng. Sực nhớ ra... À, nhà em nào có cái quặng? Cả lớp giơ tay... cái quặng cho thầy cô mượn để chia nước mắm, mỗi người nửa lít, một lít mỗi tháng. Cô giảng bài toán và cho thí dụ chớp nhoáng không chuẩn bị trước... Thí dụ trong đám giỗ nhà em có 10 cái đùi gà, em ăn hết tám cái, vậy còn lại mấy cái??? Trời, cả cái đám giỗ bao nhiêu người, học trò lớp một còn nhỏ, mà em “ăn được hết 8 cái đùi gà”? chỉ còn 2 cái đùi cho cả đám giỗ... Ba người bạn cùng nghề năm xưa nhắc kỷ niệm để cười vui những ngày ngộ nghệ cùng học trò.

Sáng sớm nắng còn nhẹ nhàng quanh Tượng Đài Chiến Sĩ Việt Mỹ, gió se se lạnh, nhưng các anh TQLC đã tề tựu đông đủ để chuẩn bị thấp nhen nhang, dâng vòng hoa lên các anh linh tử sĩ đã hy sinh vì Tổ Quốc trên khắp mọi miền đất nước VN, những người còn lại tin rằng các anh linh cũng về đây, nơi tượng đài này để cùng nhau nhắc nhớ về một thời oanh liệt. Nhìn các anh trong quân phục với niềm tự hào xa xưa ấy, mà tôi ngậm ngùi xúc động, hãnh diện được theo chồng về tham dự đại hội, được hát bài Quốc Ca VNCH, lần đầu tiên được thăm viếng tượng, được chụp hình chung

với các anh TQLC, đồng đội của chồng, như anh Phạm Văn Bình, người thi sĩ TQLC mà tôi ái mộ qua bài thơ “Năm Năm Rồi Không Gặp”, bài thơ đã được nhạc sĩ Phạm Duy phổ nhạc, bài thơ hết sức cảm động (...Năm năm rồi, trở lại, một màu tang ngút trời, thương người em năm cũ, thương góa phụ bên sông...) Giờ nhìn chàng trai “năm cũ” ấy, ánh mắt anh như nhìn về chôn xa xăm khi đang đứng giữa bạn bè, anh đứng đó nhớ về đồng đội cũ, chiến trường xưa như nhớ thiếu phụ năm xưa, họ đâu cả rồi? Người em gái, bạn bè xưa?

Bài thơ “Mười Hai Tháng Anh Đi” (hành trình Thủy Quân Lục Chiến) của anh Bình, anh nhắn về Huế, người em gái nơi vùng trời lửa đỏ, tang tóc, tiếc thương...

— *“Tháng giêng xuôi quân ra Huế, cố đô hoang vu tiêu điều, bãi học chiều em trống vắng, tóc thè đã quấn khăn tang...”*

Nhờ đi theo chồng về dự đại hội mà tôi hân hạnh được gặp, được chụp hình cùng nhà thơ đã từ lâu tôi mến mộ, anh Phạm Văn Bình. Một điều bất ngờ là ngoài anh Bình, tôi còn gặp chủ bút đặc san Sóng Thần, anh Tô cũng là một cây viết TQLC mà tôi hằng ái mộ, nhưng tin đồn rằng anh chẳng dễ tính chút nào trong việc chọn lựa bài để đăng vào Sóng Thần TQLC, không cần biết người viết là giới chức nào, miễn là TQLC nêu cao danh dự Binh Chung, tình đoàn kết đồng đội là OK, ngược lại thì.. Tin đồn đó thực hư chưa biết nhưng làm tôi ngại ngùng đắn đo khi muốn gửi bài cho ST, nay thấy anh cười vui và khuyến khích nên tôi viết bài này để kể chuyện vui buồn khi theo chân chàng Dzui tôi đi họp đại hội 2013 .

Nhìn tấm hình chụp cùng các anh TQLC, tôi thấy “một nửa kia” của tui ngồi xa xa cách tui một khoảng trống. À, thì ra chàng tể nhị “tách ra” để tui nhập vào dòng chính lính chiến, để tui được trở về bên cạnh nhà thơ, nhà văn mà riêng tui ái mộ. Nhỏ bạn nhìn hình hỏi:

— “Sao du (you) chụp chung với mấy ông lính già mà trông dữ vậy?”.

— Ủ các anh ấy già rồi, còn trẻ với ai nữa? Sau cuộc chiến tàn khốc, tang thương, tức tưởi. Các

anh dữ với địch, nhưng luôn biết kính trọng người già, thương mến trẻ em và “đứng đắn với phụ nữ”, hãy đọc thơ, đọc văn của các anh ấy sẽ thấy thân phận người lính, sẽ thấu hiểu con người thật của các anh. Bạn à, bạn muốn biết thì thử một lần cho biết”.

Cám ơn những anh lính TQLC của lòng em, cám ơn nhà thơ, nhà văn lính, đã để lại nhiều bài thơ, bài viết, cảm động lòng người.

Sau khi thấp nhang, dâng hoa tại tượng đài, chúng tôi vội vã đến điểm hẹn, anh chồng hẹn với người bạn học cũ mười lăm năm chưa gặp. Đường phố Cali đông xe quá, lạc đường, cái máy GPS bị mỗi miệng... nhắc qua, nhắc lại, lạc tới, lạc lui... rồi cũng đến điểm hẹn gặp bạn của anh chồng. Ngồi bên quán có tên gọi “Quán H.O”. Hình như tất cả “chiến trường xưa” tụ hội về đây. Họ nhắc kỷ niệm “đời lính xa nhà, lính mà em...”, nói hoài nói mãi không hết. Đang nghe các anh “nổ” thì điện thoại reo, con gái gọi phon từ Riverside, nói rằng khoảng 45 phút nữa con đến, con đến gặp Cha Mẹ, chờ nha.

Con đến, con đến trễ... quá trưa rồi, chụp hình chung gia đình cùng với các bạn của Ba. Tạm biệt «Quán H.O», tui ngồi cùng xe con gái, anh chồng riêng một xe, cả nhà đi tìm quán ăn nào ngon nhất ở Little Sài Gòn, vào khu Phước Lộc Thọ, chao ơi, lờ rờ, không tài nào tìm được chỗ đậu xe, xe trước của ai đó cứ lùi ra, lùi ra đằng sau, không cần biết xe của ai đó đang đằng sau, cứ lùi là lùi... Con bé sợ quá, về thôi, ra khỏi nơi này, tìm mãi mới được một quán ăn “không ngon”, khách lèo tèo chỉ có 3 người tui. Nhờ vắng khách mà được nói chuyện riêng tư gia đình. Dù sao, cũng mua được nhiều món ăn bánh dày kẹp giò lụa, bánh cuốn chả, nem nướng... đủ thứ thức ăn To-go, đưa con gái đem về Riverside cùng bạn chung vui thức ăn của Little Sài Gòn.

Gần giờ hẹn của tôi của chồng, tôi hỏi con gái có muốn đi cùng với mẹ với ba không?Gượng cười con bé nói:

— “Vây là Ba Mẹ không cùng con về nơi con ở? Cùng nhau đi chợ mua sắm vài thứ cho con?” .

Sóng Thần

— “Ừ...à...thời khóa biểu của con hẹn ba mẹ chính con đã thay đổi nên giờ không thể bỏ các bạn của cha mẹ được, mà chiều nay cũng là ngày vui nhất của ba nữa, các bạn của ba cũng đang chờ.

Mỉn cười với mẹ, con bé nói:

— “Okê, dạ, mẹ qua xe của ba ngồi đi, con đi theo ba mẹ đến SB coffee...”

Xe lăn trên đường nắng Cali, tôi nói với chàng, nửa kia của tôi:

— “Anh à, lát nữa em có bạn, em luôn có mặt, chung vui cùng anh với các bạn lính của anh, vậy lát nữa anh cũng đến gặp bạn của em...”

— ÔKê, ÔKê, tui hiểu bà muốn nói gì rồi ÔKê ÔKê...”

Con bé gọi phon:

— “Mẹ ơi, con chạy lạc ra freeway rồi, có lẽ vậy, đã ra freeway trên đường về nhà con ở Riverside rồi, thôi con chào ba mẹ nha, sorry sorry...”

Một thoáng buồn trong lòng mẹ khi nghe con nói “lạc đường” nên không đến với mẹ được. Không sao đâu con, “lạc đường” mà tìm về nhà mình thì không phải lạc đường mà là đúng đường rồi, người ta chỉ lạc đường khi lia tổ ấm để đi tìm bóng... Phụ nữ chúng tôi buồn đứt ruột mỗi khi các con đã rời tổ ấm, rời vòng tay mẹ để bay xa cho đường công danh sự nghiệp thì khó mà quay về xum họp với mẹ cha nữa, nếu có chỉ là trong thoáng chốc và tổ ấm chỉ còn lại là hai vợ chồng già, già thì sinh khó tính, nhưng không thể thiếu những “đức tính” khó tính đó được.

Hừm, phon reng, phon reng..reng, phon của chàng, các ông lính Mũ Xanh đang gọi, chàng mừng húm, vội vàng thả tôi xuống điếm hẹn, ở SB coffee và chàng dzọt lẹ về điếm hẹn với ngập tràn bạn bè Mũ Xanh ở Cali đang đợi. Phon reng, phon reng...reng...Bidong gọi:

— “Có lẽ em tới SB coffee trễ một chút...”

— “Anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, tình nghĩa vợ chồng đôi ta vẫn mặn nồng mãi mãi thôi”, lâu lâu xỏ lồng, không có gì “quý hơn tự do”. Mãi vui chuyện trò nên khuya mới về nhà từ đêm nghe nhạc, nhìn “nửa kia”, anh Dzui tui đang đợi tui, chàng có vẻ giận hờn?

— “Chao ui, hờn mà chi anh..., tui chờ, tui đợi ông tám năm tù, tình nguyện hết cả đời vì ông, giận chi cho tồn thọ, tui đi với bạn gái chứ với ai mà giận hờn, nhưng được ghen cũng hân hạnh há, thấy Dzui, thấy vui là được rồi”

Chuẩn bị lên giường thẳng cẳng...reng reng reng...phon của anh, các bạn từ Hotel gọi đi nhậu, anh hỏi tui “đi không”. Ừ thì đi, “anh ở đâu thì em đó”...nhậu trong Hotel với mấy chục trái trứng hột dzịch lộn, mấy bà la oai oải sợ mùi dzịch, đòi giục thùng rác. Gần như một đêm không ngủ, các anh được nói, được nhắc quá khứ vui buồn đời lính, nhắc những đau thương “đau đau đời tù...”

Sáng sớm ngày thứ ba, hai đứa tui đang ngon giấc nòng thì reng reng reng... tiếng gọi từ Hotel... đi ăn sáng hông? Ừ thì đi... vui quá mà, “còn một hôm nay nữa thôi, mai chúng ta mỗi người một đường rồi, về nhà rồi, còn cảnh vui nào hơn ở Little Sài Gòn, đi ...đi ...gặp nhau thêm một ngày còn lại quý nhất trong đời này...đi đi...chờ tui tui nha. Thế là đi...”

Ăn sáng, tui chọn món cháo cho dễ nuốt. Các anh luôn vui tranh nhau nói, kể đời lính, thời ngang dọc núi sông, thời theo đuổi những bóng hồng khi đóng quân ở Huế, lan man qua chuyện tù...anh Dzui tui kể:

— “Bị chuyển trại tù đến nơi núi rừng gần chân đèo An Khê, Kontum Pleiku... người nhà mất liên lạc, chưa được thăm nuôi, viết sẵn tờ giấy nhỏ nhắn người nhà tiếp viện thức ăn, mạnh dạn quăng qua Bà Cự Già trên đường đến trại tù thăm con. Bà Cự nhìn thẳng công an đang nhìn nhìn...Bà sợ, tưởng là hấn biết bà đã nhét tờ giấy, bà quăng tờ giấy vào góc cây bên đường.... Thằng công an nhét lên...vào trại có cơ để hành xác các tù rồi...tập họp các tù, hỏi tù nào đã viết tờ giấy phạm nội quy trại, quan hệ “ninh-tính”. Tui, tui giơ tay nhận ngay, nếu không nhận ngay tui nó sẽ hành xác các bạn tù khác để điều tra Tui bị nhốt conex 21 ngày, ngày nóng đêm lạnh buốt giá tim gan, nhưng cái đau là tui nó tra tấn, tay chân bị cùm, không có gì để chống đỡ”.

Một thoáng im lặng, các anh chị nhìn tôi, chén

cháo dễ nuốt mà sao tôi nghẹn, chén cháo giờ thêm nước mắt tủi hờn thân phận dùm anh! “Bên thắng cuộc” trả thù hèn hạ quá, đòn thù thay vì cùng chung góp sức xây dựng nước nhà sau chiến tranh, nên cả nước Việt Nam phải chịu khổ khổ theo cái hèn của “lãnh đạo”, hèn với giặc mà ác với dân.

Giờ trưa, các pháo thủ Mũ Xanh, trong đó có anh Dzui tôi, được anh chị Đạt, cấp chỉ huy ngày trước, mời đến tư gia chung vui thân tình, tình huynh đệ chi binh, sống chết một thời bên nhau. Hầu như anh nào cũng được khen có các con thành đạt nơi xứ người. Chúc mừng các anh, niềm tự hào của các anh để bù đắp những ngày quá gian nan chiến trận và bị trả thù vì tù đày cơ cực. Đông vui quá, ăn uống gì lúc này, nói cười là chính, chụp hình kỷ niệm, để đâu gì góp mặt đủ các anh từ Canada, Australia, Paris, German và từ khắp các tiểu bang nước Mỹ về tụ hội chung vui.

“Đêm cuối cùng mừng quá anh ơi!” Buổi tối cho ngày Đại Hội chính của các anh là đêm cuối cùng mừng vui nuôi tiếc lẫn lộn. Các anh tề tựu đông đủ bên đồng đội, mãi vui chén anh chén chú mà quên các “nửa kia” đang mỉm cười đứng ngắm những bộ quân phục TQLC. Những chiếc mũ xanh che bớt “muối” chỉ còn “tiêu” dưới chân tóc nên trông các anh trẻ quá, hùng dũng quá, thương mãi vẫn còn thương

Sau nghi thức trang nghiêm chào Quốc Kỳ, sau tiếng kèn chiêu hồn tử sĩ như chào kính các anh lính cũng về dự đại hội thì tiếng cười vui vỡ òa. Mở màn là bài hát Thoi Tơ phổ thơ của Nguyễn Bình, người ca sĩ hát bài này là Bác Sĩ Trương Minh Cường, ông hát hay hơn cả ca sĩ nhà nghề, hát say sưa, điệu nhạc vui tươi, dồn dập đưa tất cả vào chương trình mở đầu đêm vui. Ca sĩ Bác Sĩ Trung Chinh trong quân phục của binh chủng TQLC, Ông ca 2 bài về đời lính của nhạc sĩ Trần Thiện Thanh. Ca sĩ, chiến sĩ Thiếu Tá Trần Ngọc Toàn đã khéo chọn bài hát “giã từ vũ khí”(!) nên giọng ca thống thiết, nuôi tiếc một thời vang bóng khiến những ông lính, cụ lính ngậm ngùi cảm thông: “đúng là chúng ta giã từ vũ khí rồi, nhưng không bao giờ giã từ anh em, anh em một nhà có

cha chung là TQLC”. Đa số ca sĩ cây nhà lá vườn, hát hay, chân tình, hết mình cùng nhau chung vui cho ngày đoàn tụ quý nhất trong cuộc sống còn lại này của các anh TQLC.

Tuổi trẻ thì cứ hát, những ông lính tóc tiêu ít, muối nhiều nên khát nước, nước không còn phải sống kiếp tha hương nên thôi đành mượn nước men giải khát giải sầu, chúng tôi, những nàng dâu TQLC cùng buồn vui với các anh, chính trong những lúc vui cùng đồng đội qua hơi men, khói thuốc, các anh mới nói thực lòng mình, tôi nghe anh Tư an ủi đồng đội:

— “Anh em mình bị gãy súng ngang xương, nhưng nhờ trời nên vẫn còn có nhau và nhất là còn có vợ đẹp, còn một chút gì để nhớ để thương”.

Chàng nhà tôi gật gù đồng ý với lời hay nghĩa đẹp của anh Tư Đông Kinh.

Cám ơn chị Tư, tụi em được “ăn theo” lời khen của anh Tư. Có theo chàng đi dự đại hội mới được uống ly chanh đường, còn thông thường ở nhà thì chúng em được tặng sau lưng đủ mọi danh hiệu khó thương, nào là sư tử Hà Đông, bà Chằng, bà chủ, bà nội...chợ, bà thủ trưởng, đôi khi còn gian ác hơn với cái tên “bà quản giáo”!

Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ, chỉ một đêm họp mặt thôi mà có biết bao nhiêu nụ cười đẹp của các nàng dâu TQLC. Thôi thì anh đi đâu thì đi nhưng nếu đi dự đại hội TQLC thì chàng cho thiệp theo cùng, đừng viện cớ bất cứ lý do gì mà không đi dự đại hội, Chàng không đi thiệp cũng kéo chàng đi, vì chỉ ở đại hội thì chúng em mới thấy các anh cười và chúng em được khen đẹp.

Cuộc vui nào cũng đến hồi tạm biệt chia tay, hẹn năm tới cũng những ngày tháng này, đại hội sẽ tiếp tục ở tiểu bang Georgia, hay ở đâu thì các anh cũng nên bắt đầu hẹn, bắt đầu xôn xao, hẹn nhau mong chờ ngày gặp lại cho chúng em nhờ.

Châu-Hà